

Yan Mayerski

Bezmocnost' nesmrtel'ných Padora

Každý človek na svete má nejaké sny, predstavy, ako by chcel prežiť život, čo by chcel dosiahnuť. Nieкто chce všetko dosiahnuť najľahším možným spôsobom, nieкто si zase vyberá najťažšiu cestu. Nieкто túži po majetku, po moci, po sláve a niekomu stačí skromný život v skromnom príbytku niekde v ústraní. Niektorí sa starajú len o seba a okolie, ostatní ľudia, ich vôbec nezaujímajú. A sú takí, čo nevedia zažiť pocit šťastia, ak ten istý pocit nemajú aj ľudia v ich okolí, napriek tomu, že oni sami sa pritom ani nemajú zle. Osobne sa považujem za predstaviteľa tej druhej skupiny.

Ako mladý som túžil cestovať. Avšak, ten malinký fľáčik zeme, na ktorom som žil, v minulosti obkolesený nepreniknuteľnými hranicami, nedával veľa možností na spoznávanie sveta. Tak som si v duchu vymyslel auto na spôsob búdky Pána času, čo bolo zvonka normálne a zvnútra veľké, aj keď, v tom čase som o Pánovi času ani netušil. A vo svojej fantázii som cestoval po svete. Odvtedy prešlo pol storočia a zmenilo sa aspoň to, že tie hranice sú od seba trochu ďalej. Avšak moja stará oktávia, ktorou kompenzujem to, čo mi nebolo voľakedy dopriate, je stále zvonka malá a zvnútra ešte menšia.

Mojím druhým snom bol svet bez násilia. V podstate sa ľudstvo už pokúšalo taký svet vytvoriť, ale na to udržanie beznásilia používalo násilie najhrubšieho zrna.

V mojich predstavách boli ľudia prirodzene nenásilní. Žiadny

veľký brat, ani sila, nič, čo by ich v beznásilí udržiavalo. Aby som to beznásilie zdôraznil, tak som ich konfrontoval s inými ľudskými svetmi s rôznymi formami násilia.

Tieto predstavy som postupne začal ukladať do písomnej formy. To sa písal rok 2000. Napísal som celú časť „Nezabudni“, ešte pod iným názvom. Okrem iného som do nej zahrnul voľnú erotiku ako bežnú súčasť života, aj cestovanie po Galaxii a spoznávanie nových svetov. V príbehu som pokračoval až po dvadsiatich rokoch. Za ten čas sa toho dosť v spoločnosti zmenilo. Či k dobrému alebo zlému, to ukáže až čas, keď toto všetko už bude len história. Ja som radšej niektoré časti vymazal. Avšak samotný príbeh ostal bez zmeny.

V roku 2020 som napísal pokračovanie, „Padoru“. V nej som ešte viac zdôraznil rozdiel medzi svetom, nepoznajúcim násilie, napriek tomu, že v minulosti ho musel neraz znášať, a súčasným ľudstvom na prelome dvadsiateho a dvadsiateho prvého storočia. Okrem iného som vyslovil nádej, že aj medzi nami sa môžu nachádzať ľudia, zmýšľajúci podobne ako padorčania, teda odporcovia akejkoľvek formy násilia.

Všetky osoby, miesta a udalosti v tomto príbehu sú vymyslené a ak nie je v texte výslovne uvedené inak, nespájajú sa s reálnym svetom. Ak sa niektoré osoby, miesta alebo situácie zdajú byť reálne, je to len čistá náhoda a nie zámer autora.

Yan Mayerski

Bezmocnosť nesmrteľných

Padora

Bezmocnosť nesmrteľných
Padora

Autor: Yan Mayerski

Dátum: 2021

Facebook: www.facebook.com/YanMayerski

ISBN:

978-80-973961-1-4 (epub)

978-80-973961-2-1 (mobi)

978-80-973961-0-7 (pdf)

©Yan Mayerski 2021

Udalosti vo vesmíre sa riadia fyzikálnymi a kvantovými zákonmi.

*Zmysel života vo vesmíre je ten, že spôsobí udalosti,
ktoré by sa inak nikdy nestali.*

Obsah

1. Úsvit	2
2. Petra	6
3. Svet za stenou	14
4. Spomienka na Ramu	27
5. Poplach	41
6. Výnimka z dohody	52
7. Petra a Kama	57
8. Príbeh lásky	64
9. Petra a Karol	69
10. Svadobná cesta	80
11. Veľké upratovanie	94
12. Pozemšťanka	103
13. Exodus	108
14. Zastávka Zem	115
15. Kráľovstvo Padora	132
16. Nový Eden	144
17. Návšteva Padory	149
18. Pieseň z praveku	161
19. Rozlúčka	169
20. Nezabudni!	171

Predslov

Aký môže byť svet bez násilia? Takmer si už ani neuvedomujeme, koľkým druhom násilia sme dennodenne vystavení! Či v zamestnaní, na ulici, v rodine, v styku so štátnymi orgánmi. Za násilie na ľuďoch by sa malo považovať aj zahmlievanie skutočnej pravdy médiami, či kdejakými spoločenskými skupinami.

Okrem toho, je smutné, že v dnešnej dobe, plnej propagovanej lásky medzi ľuďmi, plnej porozumenia a pomoci slabším, existuje tisíc spôsobov, ktorými môžete prísť o život. Za veľkou časťou z nich stojí len obyčajná ľudská agresivita, chamtivosť, bezohľadnosť alebo príliš vysoké ego. Najhoršie však je, že sme sa s tým, celkom nepochopiteľne, zmierili a považujeme to za normálne.

Predstavte si, že už tisícky rokov existuje na Zemi svet, skrytý pred ľudstvom. Má divné, nič nehovoriace meno – Padora. Jeho obyvatelia žijú, z nášho pohľadu, až idylickým životom, bez násilia a ubližovania v žiadnej forme. Za ubližovanie považujú hoci aj bežné zdôrazňovanie krásy alebo chválenie sa svojimi schopnosťami. V tomto príbehu je len naznačená záhada pôvodu jej obyvateľov, dozviete sa viac o ich osude, odkiaľ pochádzajú a ako funguje civilizácia, oddelená od zvyšku sveta.

Budete aj svedkami vzplanutia lásky medzi jednou padorčankou a pozemšťanom – archeológom.

Aj keď sa osudy ľudí z príbehu začali už pred tisíckami rokov, tak táto čas príbehu sa odohráva takmer v súčasnosti.

1. Úvod

Kdesi na polceste medzi Zemou a Marsom, ponorený do tmy, sa vznáša obrovský strieborný objekt, edenská základňa, v ktorej spia svoj nekonečný spánok John, Helen a Kama. Čakajú na svoj deň. Deň, keď sa po 4 000 rokoch prebudia.

2. Úsvit

Ludstvo v priebehu tisícročí osídlilo skoro všetky dostupné miesta na všetkých kontinentoch a ostrovoch na Zemi. Ale jeden ostrov, osamelo trčiaci z oceána, ďaleko od lodných aj leteckých ciest, ostal nepovšimnutý. Samozrejme, vedelo sa o ňom, ale bol tak pochmúrny a nehostinný, že by nikomu ani len nenapadlo vydať sa naň. Okrem toho, nebol prístupný lodiam kvôli množstvu skál v jeho okolí. Takisto nebol prístupný ani pre lietadlá a vrtuľníky. Jedinými obyvateľmi ostrova boli obrovské krdle morských vtákov.

Nikoho by nikdy ani nenapadlo, že povrch ostrova je v skutočnosti nepreniknuteľná maska, pod ktorou žije izolovaná ľudská civilizácia. Ľudia si tu žili svoj obyčajný pracovitý život. Nevedeli nič o svete vonku. Svojim deťom často rozprávali rozprávky o tom, že raz sem niekto priletí a niekam ich odvedie, niekam ďaleko, kde bude lepšie. Ale načo? To netušili. Veď, dobre je aj tu. Krajina je úrodná, počasie príjemné, pre chorobu alebo biedu ani nemajú slová, ktorými by ich pomenovali. V podstate si žijú celkom šťastne a spokojne.

Vedeli, že voľakedy dávno sem prišiel zvláštny pár. On bol cudzí, ona padorčanka. A ochránili ich pred zlom. Keď odišli, zanechali tu svoje deti. To boli ich učítelia. Žili tu s nimi veľmi dlho. Jedného dňa zmizli a nikto ich už viac nevidel. Na ich počesť im postavili obrovský pamätný dom. Stál uprostred veľkého parku. Križovali ho cestičky, lemované vysokými košatými stromami. Pod nimi lavičky, plné ľudí, čo si len tak sem prišli oddýchnuť. Naokolo tráva a kvetinové záhony.

Desať sôch učiteľov a desať sôch ich partnerov stáli po oboch stranách cesty, vedúcej ku vchodu do budovy. Samotný vchod strážili sochy prarodičov. Praotec John, pramatka Kama a pramatka Helen.

Vo vnútri budovy boli umiestnené sklenené boxy. V jednom boli uložené spomienky, ktoré im tu zanechala pramatka Kama.

V druhom bol nejaký divný text. Nevedeli pochopiť, o čom sa tam píše. Niečo o nejakých cudzích svetoch?

V treťom boxe bol len samotný príhovor Kamy. Nerozumeli, o akej stene im hovorí. Veď, Padora je dookola ohraničená vysokými horami. Za nimi už nie je nič, možno len prázdnota a možno aj koniec sveta.

Čomu však rozumeli, boli príkazy. A pramatka Kama im jasne prikázala, čo musia v živote dodržiavať. A to aj dodržiavali. Od malička im boli v školách vštepované základné princípy ľudskosti. Učili sa odcitovať kompletne celý text. Nikdy by nikomu ani len nenapadlo niektorý príkaz porušiť.

Padorčania nechodievajú do pamätného domu často. Ale raz za rok sa stretnú v parku na oslavu výročia príchodu pramatky Kamy. Tým dňom začína ich letopočet. To bol rok jedna, deň jedna a hodina prvá. Teraz je už rok 4355. Najstarší padorčania tvrdia, že aj predtým ubiehali roky. Aby ich odlišili, tak roky pred príchodom ich pramatky označujú skratkou ppk. Teda, pred príchodom Kamy.

Okrem toho výročia sem bežní padorčania neprídu. Nemajú čas. Ved' sa musia starať o svoje rodiny. Každý padorčan má k dispozícii pozemok s domom a veľkou plochou na dopestovanie potravín. Sú to vegetariáni. Všetko si dopestujú sami. Rodinu tvoria väčšinou dvaja až traja dospelí a deti. Na Padore sa z nejakého neznámeho dôvodu rodí viac dievčat ako chlapcov. Preto, už v pradávnej minulosti, zaviedli zákon, že rodinu tvorí muž a niekoľko žien. Základná myšlienka je, že všetci sú si navzájom rovní a rovnako bez rozdielu sa podieľajú na blahu rodiny.

Raz za čas sa každý podieľa na prácach, potrebných k udržaniu chodu spoločenstva.

Na chod spoločnosti dozerá malá skupinka ľudí. Členovia nemajú žiadnu výkonnú moc. Len odporúčajú. Starajú sa o park a pamätnú budovu. Okrem toho detailne študujú všetky texty a podávajú ich výklad. Nemajú žiadne privilégia. Každý člen skupiny sa musí svojou prácou postarať sám o seba. Jedno však majú spoločné. Nadpriemernú inteligenciu a vedomosti o veciach, ktoré sa nikdy neučili. Vďaka tomu boli schopní vymýšľať aj priemyselné zariadenia, telekomunikačné prostriedky a rôzne technické pomôcky na spríjemnenie života. Sú bez rodiny a snažia sa žiť podľa edenských tradícií, o ktorých sa dočítali od pramatky. Lenže, voľné vzťahy sa nedajú zlúčiť s doterajším rodinným modelom v súčasnej spoločnosti na Padore.

Skupina si dala meno Úsvit. Vysoko v horách, na okraji Padory, si postavili vlastné sídlo. Tu sa stretávajú, diskutujú o nadhodenej téme, alebo sa rozprávajú o zázračných strojoch, o ktorých sa dozvedeli zo spomienok pramatky Kamy. Stroje, ktoré vedia vyrobiť hocijaké veci, alebo iné stroje, aj lietajúce stroje či neviditeľné steny, obklopujúce Padoru. Všetko je to také ťažko uveriteľné. Okrem toho sa aj zabávajú

a užívajú si erotické radovánky.

Dlhé roky hľadali aspoň jediný dôkaz, ktorý by potvrdil pravdivosť toho, čo majú na očiach v pamätnom dome v sklenenej vitríne. Ale nenašli nič. Po toľkých rokoch sa činnosť skupiny upriamila viac na zábavky, ako na výskum.

Až jedného dňa bežný život Padory narušil ohlušujúci výbuch. Zem im pod až nohami nadskočila. Dunenie a rachot sa ozývali ešte niekoľko hodín. Nedalo sa zistiť, odkiaľ ten hrozny zvuk prichádzal. Bolo ho počuť z každej strany, zhora aj zdola. Veľa domov sa poškodilo, strechy sa prevalili a dokonca aj zranili obyvateľov. Z toho hluku boli vydesení všetci a očakávali to najhoršie.

Ale potom sa už nič nestalo a život sa postupne vrátil do starých koľají. Domy poopravovali, zranenia vyliečili a na udalosť zabudli.

3. Petra

Prešli roky. Petra sa jedného večera sama vydala do hôr. Nudila sa. Pomaly sa blížila k tridsiatke a aj tak ešte stále žila bez partnera. Radšej mala bezstarostný a veselý život, obklopená svojimi rovesníkmi obidvoch pohlaví. Aj keď mala rada zábavu, ona sama bola skôr tichá, uzavretá a stále s výrazom akéhosi premýšľania. V podstate to bola pekná žena, len sa ani nesnažila upútať pozornosť niektorého chlapca, ani sa zvlášť pekne neobliekala a radšej svojich rovesníkov ignorovala. Nechcela sa zaväzovať, preto pri stretnutí s potenciálnym nápadníkom bola vždy tak nepríjemná, aby si to každý rozmyslel. Nakoniec pre ňu neostal voľný žiadny už muž, ani žiadna vekom primeraná rodina, do ktorej by sa pridala. Tak jej tá samota až tak veľmi nevadila. Okrem toho, tá skupina, s ktorou vyrastala od detstva, nebola ani medzi ľuďmi obľúbená. Boli takí divní. Väčšinou sa starali o veci, ktoré nikoho nezaujímali. Čo už môže byť zaujímavé na tisíročných dokumentoch! Petra sa s nimi raz za čas stretávala na spoločných zábavách, plných hier, alkoholu a erotiky.

Vystupovala po úzkom chodníku k miestu, kde stál ich domček, miesto, kde sa spoločne stretávali. Ale teraz chcela byť sama. Samotu mala rada. Zotmelo sa, ale jej to nevadilo, veď cestu pozná. Trafila by aj so zavretými očami.

Odrazu sa o niečo potkla. „Čo to bolo? Tu má byť predsa hladký chodník,“ pomyslela si a vytiahla baterku.

Pred ňou sa týčila prekážka z uvoľnených skál a balvanov každej veľkosti. Zaszvietila si pod nohy. Stála na chodníku, ale ďalej sa nedalo ísť. Od cieľa cesty, teda od domčeka, bola už len kúsok. Rozhodla sa, že prekážku obíde a nájde k domčeku inú cestu. Aspoň ju označí, aby sem aj ostatní trafili. Odbočila z chodníka a štverala sa ďalej nahor.

Došla na nejakú plošinu. Vo svetle baterky uvidela v diaľke ich domček a rozbehla sa k nemu. Odrazu tvárou do niečoho narazila. Bol to taký silný náraz, že na chvíľu omdlela. Keď sa po chvíli sa prebrala, nechápala, čo sa stalo. Siahla si na tvár. Bola lepkavá od krvi, navyše ju ukrutne bolel nos a trešťala hlava.

Konečne sa jej v tme podarilo nahmatať baterku, ktorú stratila pri náraze. Ale darmo svietila okolo seba, nevidela nič. Tak si len vzdychla a pobrala sa ďalej. Náraz do niečoho, už aj tak boľavým nosom, ju zase zastavil. S očami, plnými sĺz od bolesti, stále nič nevidela. Napriahla pred seba ruky a spravila krok. Jej prsty sa dotkli akejsi neviditeľnej prekážky. Posvietila si pred seba baterkou a obďaleč uvidela zvláštne zariadenie. Chvíľu trvalo, kým pochopila, na čo sa to vlastne pozerá.

„Musím to všetkým oznámiť!“ pomyslela si a rozbehla sa späť.

Všetkých priateľov zvolala do pamätného domu.

„Verte mi! To, čo som videla, je jedno z dvoch zariadení, ktoré podľa spomienok pramatky namontoval jej muž John. On je vlastne náš praotec, neviem, prečo sa o ňom tak nehovorí,“ vysvetľovala Petra

svojim priateľom z Úsvitu. „Jasne sa tam píše, že jedno z nich upravuje vzduch a druhé vodu.“

„Petra, neprehnala si to trošku s pitím?“ doberali si ju. „Vieš koľko rokov sme to hľadali? A teraz nám tvrdíš, že si to len tak našla?“

„Darmo sme hľadali, keď to bolo zamaskované pod skalami. Ten neznámy výbuch spôsobil, že sa skaly postupne uvoľňovali, až sa zosypali. A vôbec! Načo vám to rozprávam, poďte sa tam pozrieť. Kto chce ísť so mnou, nech ide. A vy ostatní sa tu bavte ďalej!“

Nakoniec sa zdvihli všetci, keď videli, že Petra to zrejme myslí veľmi vážne.

Samozrejme, po príchode pochopili, že Petra si nevymýšľala. Ešte stále bolo vo výške nosa vidieť krvavú škvrnu v mieste nárazu do steny. Petra skúmavo ohmatávala neviditeľnú stenu pred sebou. Za denného svetla uvidela ovládací panel a v pozadí neznáme zariadenie.

„Čo teraz? Musíme nájsť spôsob, ako zrušiť túto stenu.“

K Petre sa pretlačil jej brat Erik. Doteraz všetko sledoval len ponad chrby svojich kamarátov.

„Nikdy sa nám to nepodarí!“

„A na to si ako prišiel?“

„Jednoducho, veď je to napísané,“ povedal Erik. „Je to v tej časti, v ktorej sa nás pramatka zastala pred cudzincom z iného sveta, ktorý sa volal Ross. Tam sa píše, že bariéra sa nedá zvnútra vypnúť.“

„Máš pravdu,“ prikývla Petra. „Teraz, keď tak nad tým uvažujem, si myslím, že pramatka Kama musela mať na to vážny dôvod, keď nám nedovolila zrušiť túto bariéru. Z toho, čo o našej pramatke vieme, je isté, že sa o nás starala. Neverím, že by mala úmysel nejako nám ublížiť. Myslím, že by sme to nechať na pokoji!“

„Ale čo naša túžba po poznaní? Musíme sa predsa zoznamovať so

všetkými prírodnými javmi a ich príčinami,“ ozvalo sa odniekiaľ.

„Áno. Ale toto tu pred nami nie je prírodný jav, ale technické dielo, ktoré nám tu postavila naša pramatka,“ pokračovala Petra. „Ona nás chráni pred zlom, ktoré je niekde tam, kam nevidíme. A môžeme si oprávnene myslieť, že to zlo ešte stále trvá.“

Petra sa odmlčala. Toľko viet po sebe už dávno nepovedala. Všetci stíchli, uvažujúc nad tým, čo práve videli a počuli.

„Je to tak! Veď, naša pramatka nám prisľúbila, že sa vráti a steny Padory sa znovu otvoria. To bude, až keď to zlo zmizne. Načo by sem ináč chodila,“ povedal Erik. „A my to musíme zase zakryť. Budeme žiť tak, ako doteraz a čakať na jej návrat.“

Skupina nakoniec uznala logické argumenty a všetci sa vrátili k svojej práci.

Ďalší obrovský výbuch, hluk a otrasy zeme narušili idylický život Padory. O niekoľko dní ďalší. A potom ďalší. Už ani neopravovali svoje domy. Dokonca aj ich pamätný dom bol poškodený otrasmi.

„Tak, čo by sme teraz mali urobiť?“ opýtala sa Petra na stretnutí skupiny. „Podľa mňa sa takto prejavuje zlo, pred ktorým nás chráni naša pramatka.“

„Ale kde je, prečo nám nepomáha, prečo to zlo nezastaví?“

„Myslím si, že ona nás pred tým zlom len chráni. Vo svojej добрote nechce ublížiť ani tomu zlu,“ uvažovala Petra.

„Možno nás pred zlom chráni preto, lebo nie je v jej moci ho zastaviť,“ nadhodil Erik.

„Alebo možné je aj to, že ani nevie o tom, že zlo sa začalo týmto spôsobom prejavovať,“ pokračovala Petra vo svojich úvahách.

„Mali by sme jej to oznámiť! A musíme začať pri tom záhadnom stroji. Nič iné mi nenapadá.“

Avšak darmo skúšali. Tá neviditeľná bariéra odolávala všetkým pokusom o jej prekonanie.

Znechutene prerušili všetky pokusy a dúfali, že zlo si dá pauzu. Veď, celé generácie padorčanov pred nimi žili v pokoji a nikdy nezažili takúto hrôzu. Keďže sa už nič nestalo, život na Padore sa vrátil do stavu, ako predtým a zase sa vliekol svojím pomalým tempom. Prešiel rok, prešiel aj druhý aj ďalšie a už sa nič nestalo. Na udalosť sa zase zabudlo.

Petra mala jednej noci divný sen. Aj predtým mávala kdejaké divné sny. Nerozumela im a keď sa jej zopárkrát vysmiali, ani o nich už nehovorila. Ale teraz sa jej snívalo, že sa nachádza na starej Padore, v minulosti. Pramatka Kama sa práve lúčila so svojimi deťmi. Bol to taký krásny a dojemný príhovor. Ale nechápala, načo tam primiešala tie reči o balvanoch? Veď sa to tam vôbec nehodí! Tie balvany sú tam ako päšť na oko. Odrazu jej svitlo, až vyskočila z postele. Prechádzala sa po izbe a nevedela sa dočkať rána.

Priateľov zase zvolala do pamätného domu.

„Prečítajte si tú jej reč o balvanoch!“ až kričala na priateľov. „Keď sú rozhádzané, nič neznamenajú, ale pokope ukážu nový svet. Veď je to jasné, nechápete?“ presviedčala priateľov.

„Dobre, keby si aj mala pravdu, čo nám to pomôže? Aké balvany sú to?“

„Čítali ste vôbec jej príhovor? Píše: *„Je vás dvadsať.“*. Presne taký je počet jej detí s partnermi. Tým naznačila, že aj tých balvanov musí byť dvadsať,“ upresnila Petra.

„No, ale toto je už príliš pritiahnuté za vlasy, nezdá sa ti? Horami a balvanmi je obkolesená celá Padora. Tak, ktorých dvadsať by to malo podľa teba byť,“ oponoval Erik.

„To neviem,“ nešťastne pripustila Petra. „Ale je v tom logika, čo myslíte?“

„Asi toľko, ako v kuchárskej knihe!“

„Dobre, mudrlanti. Máte niekto nejaký lepší nápad?“

„Myslím, že keby to boli balvany, tak by museli byť zvláštne, iné,“ poznamenal Erik.

„Iné? Balvan ako balvan.“

„Musia byť inakšie, aby sa dali rozoznať medzi ostatnými. Ináč by to predsa ani nemalo zmysel. Napríklad, ako tento,“ ukázal na balvan na kraji zosuvu a kopol do neho, až sa prevrátil. Od prekvapenia stuhli. Zospodu, na jeho najširšej strane, bolo niečo napísané.

„Alex. To je meno prvého syna pramatky Kamy,“ zašepkala Petra. „Hneď prvá socha v parku je jeho.“

Teraz už vedeli, čo majú hľadať. Zvláštny balvan s menom. Jeden taký balvan zrejme nechala pramatka Kama ako indíciu rovno pri tom záhadnom stroji. Skupina začala po celej Padore vyhľadávať balvany. Postupne ich prinášali pred panel. Predsa, musia z nich vytvoriť horu. Tak to píše pramatka. Lenže, územie Padory je veľké. To si uvedomili až teraz. Celých päť rokov preliezali všetky kúty Padory, kým sa im podarilo nájsť tých 19 balvanov a doteperiť po úzkom chodníku až pred neviditeľnú stenu. Za chvíľu bude na svojom mieste už aj ten posledný. Namáhavo ho dotlačili na miesto. A stena odrazu zmizla. Bez nejakého zvuku alebo efektu. Jednoducho, už tam nebola. Petra, nasledovaná ostatnými, sa opatrne priblížila k panelu. Pred ňou žiarila obrazovka, na nej text: „Zadajte heslo“ a pod ňou klávesnica.

„Čo teraz?“ opýtala sa Petra. „To heslo predsa nemôžeme vedieť!“

„Skúsme trochu uvažovať,“ ozval sa Erik. „Veď aj my používame heslá. Ľudia si dávajú heslá, ktoré tak ľahko nezabudnú. Najčastejšie